

DET KONGELIGE
JUSTIS- OG BEREDSKAPSDEPARTEMENT

Statsråden

Nordisk Ministerråd
Ved Stranden 18
DK-1061 København

Deres ref.

Vår ref.
201200908

Dato
30.04.2012

Skriftlig spørsmål E 1/2012 – om rettskraftsvirkningene ved fradømmelse av rett til dyrehold i ett nordisk land skal få virkning i et annet nordisk land eller i EØS-området

De nordiske lands regjeringer har mottatt et skriftlig spørsmål fra Vigdis Giltun (N) om rettskraftsvirkningene ved fradømmelse av rett til dyrehold i ett nordisk land skal få virkning i et annet nordisk land eller i EØS-området.

I norsk rett er rettighetstap en form for straff. Siktemålet er å hindre at domfelte innehar stillinger, eller utøver rettigheter mv. som vedkommende som følge av det forholdet vedkommende er dømt for, har vist seg uskikket til. Andre typer rettighetstap er for eksempel retten til å drive bestemte former for næringsvirksomhet eller rett til å utøve fritidsaktiviteter som jakt og fangst.

Tap av retten til å eie eller stelle husdyr etter lov 20. desember 1974 nr. 73 om dyrevern § 32 første ledd, nå erstattet av lov 19. juni 2009 nr. 97 om dyrevelferd § 33, er ikke straff og faller følgelig utenfor reglene om internasjonal gyldighet av straffedommer. Norge har ingen avtaler om internasjonal gyldighet av slike administrative sanksjoner.

Europarådets konvensjon 28. mai 1970 om internasjonal gyldighet av straffedommer (gyldighetskonvensjonen) regulerer adgangen til overføring av rettskraftvirkningene av en straffedom fra en medlemsstat til en annen medlemsstat. I forholdet mellom de nordiske landene gjelder lov 15. november 1963 om fullbyrding av nordiske dommer på straff m.v. Denne loven har regler om fullbyrdelse av dommer på fengselsstraff, bøtstraff samt tilsyn, men ikke rettighetstap.

Spørsmålet om internasjonal gyldighet av en norsk straffedom på rettighetstap må løses i medhold av gyldighetskonvensjonen. Det er generelt en forutsetning for overføring av fullbyrding av strafferettslige reaksjoner at mottakerlandet har tilsvarende sanksjoner i intern rett. En norsk straffedom på rettighetstap vil kunne overføres til og fullbyrdes i en stat som er

tilsluttet gyldighetskonvensjonen dersom denne statens lovgivning hjemler rettighetstap for en slik lovovertrødelse. Dette følger av gyldighetskonvensjonens artikkel 49, som i tillegg fastslår at den domstolen som behandler saken i mottakerstaten skal vurdere om det er hensiktsmessig å fullbyrde rettighetstap på dens egen stats territorium. Dermed er det ikke nødvendigvis tilstrekkelig at det finnes hjemmel i mottakerstaten.

Hva som skal anses som straff, er i utpreget grad et nasjonalt anliggende. Etter gyldighetskonvensjonen artikkel 63 skal hver stat gi informasjon om hvilke sanksjoner som kan fullbyrdes i vedkommende stat og om hvordan de fullbyrdes. Gjeldende rett i de nordiske landene er noe ulik på dette området. I Island kan man fratras retten til dyrehold som både en administrativ og som en strafferettslig sanksjon. Etter finsk rett er tap av retten til dyrehold kun en strafferettslig sanksjon. I svensk rett er derimot tap av retten til dyrehold utelukkende en administrativ sanksjon. Mellom de nevnte land som har tap av retten til dyrehold som strafferettslig reaksjon, vil det altså være mulig å anvende gyldighetskonvensjonen.

At man i de nordiske land har ulike internrettslige bestemmelser, representerer en utfordring med hensyn til overføring av rettighetstap.

Med hilsen

Grete Faremo